

Ded

Premalo tvojihkušenj
in spoznanj
se je ohranilo v meni.

Odkrivati moram
obzorja in cvetove,
ki si jih ti že predobro poznal.
Biti moram otrok kamene dobe
in filozofski starec devetnajstega stoletja.

Sices pa se je tako vse spremenilo:
stare bogove zamenjujemo z novimi,
ne da bi se utegnili privaditi nanje;
nove uganke odkrivamo,
ceste širimo in podaljšujemo med zvezde.

Lahko se tudi uničimo,
in sicer v celoti,
kar sami, veš,
tega pa tebi in tvojim
ne bi uspelo kar tako
brez božje pomoči
v podobi kakšne kuge ali lakote.

Mi ne bi potrebovali božje pomoči za uničenje.

V senči tega spoznanja
in samozaverovanja
živimo kar naprej
brez bojazni
in grozno ponosni,
ker smo ljudje iz dvajsetega stoletja
(z vsem, kar sodi zraven).

Ti pa si bil od daljnega včeraj,
ko nisi potreboval osebne izkaznice,
(pa si prehodil Balkan in košček Evrope);
kljub tej pomanjkljivosti si bil — človek.

Prebiral si zgodovino
in sveto pismo
(v podobah, da je bilo vse resničnejše),
mi pa se oziramo naprej
in nočemo misliti na to,
kako veliki smo,
da se lahko uničimo sami.

Brke si gladiš
in zadržano se nasmihaš;
kar povej:
Ogenj, železo, ročaj,
kolo, lupa, para,
električna iskra,
drezanje v atome,
pogled v vse zanke
in najtemnejše labirinte,
kar je v tebi in okoli,
pa tudi to,
da se lahko uničiš sam —
vse je uklenjeno v drobec
prastare resnice:
rojstvo in smrt sta okova življenja:
v tem loku si razpet.

Človeštvo je velik blok
neobdelanega kamna;
čas — kamnosek
kleše kip.
Veliko mora odbiti.
Ostajajo drobci pod kipom.
Tisočletja odpadajo.
Morajo,
sicer ne bo nikoli kipa.
Kaj pa z drobci pod kipom?

Hvalnica

Množica predmetov polni moje življenje.
Po njih sodim,
da napredujem,
da sem življenju kos.

V hladilnik sem shranil zamrznjena čustva,
z radijskimi valovi odganjam misli,
pred televizijskim sprejemnikom se prepričujem,
da sem sredi
zgodovinskih,
enkratnih,
mogočnih dogodkov.

Z avtomobilom lovim vsakdanja potrdila,
da živim uspešno,
uspešno, uspešno...